

Thế Thượng Thăng Trầm Quân Mạc Vấn?

BÙI ĐỨC HỌP

Gió lạnh thấu xương từ phương Bắc tràn về, hàn-thứ biếu co lại ở con số 19 độ F. Lần đầu tiên trong đời, tôi nhận được thiệp mừng sinh-nhật với con số 60 chiếm gần trọn trang giấy của một người bạn có tên Selma, thi-vi như chuyện uyên-ương gãy cánh của Kahlil-Gibrar.

Cùng một ngày, tôi nhận được thư yêu-cầu viết bài của Ban Phụ-trách LTCC, gồm 28 câu hỏi gợi ý về quá-khứ, hiện-tại, cũng như tương-lai. Âu cũng là một dịp để tôi ôn lại chặng đường đã qua và ước muốn chặn đường sẽ tới, trong khi thường-thức ấm trà đâu xuân.

Sau 35 ngày trôi dạt trên biển Đông và 6 tháng sống lay-lắt trên hải đảo, tôi đã đặt chân lên đất Mỹ vào dịp Lê Giáng-sinh năm 1979. Bao nỗi kinh-hoàng còn hằn trên mặt, bạn-bè dục tôi nộp đơn thi PE vì chỉ còn một tuần nữa là hết hạn. Để kịp dự thi vào tháng 4/ 1980, mỗi ngày tôi phải học 18 tiếng khi ở nhà, khi ngoài công viên vùng Hollywood rợp bóng cây, với bày quạ xà xuống ghế. Nhiều lúc tôi hoang-mang và giao-động đến cùng độ, thi lái xe ba lân không đậu! Trước đây tôi nổi tiếng là “thông-minh và nhớ dài”. Giáo-sư toán đệ-nhi-cấp vừa đọc xong đâu đê, tôi đã biết bài toán có những câu hỏi gì. Tôi học thuộc lòng “cua đờ rút” của thầy “Mac-ghét-ti” mặc-dầu tôi xuất-thân từ trường Việt.

Hôm thi PE, một buổi sáng mai trời xanh trong vắt, lòng tôi rộn-ràng vì đêm trước ngủ không được, khi thấy các sỹ-tử khiêng hết thùng sách này đến thùng sách khác vào trường thi; riêng tôi thì vốn-vẹn chỉ có 3 tập sách cẩn-bản về Bê-tông, sắt, gỗ. Thi xong vào lúc cảnh vật hời-xuân, tôi bèn mở một chiến-dịch nộp đơn xin việc

với 3 “resumé” hoàn-toàn khác nhau về “thành-tích”.

- Mechanical Engineer (trước đây tôi đảm-nhận Ty Cáp-thuỷ)
- Structural Engineer (trước đây tôi kiêm-nhiệm Ty Kiến-thiết)
- Civil Engineer (vì tôi đã là Trưởng Ty Công-chánh)

Thư gửi đi có hàng 100, nhưng thư hồi âm có thể đếm trên đầu ngón tay với dòng chữ “over qualified”. Đạo đó, các Hãng ở Cali. đua nhau “open house”, tôi nhào vô vừa được “interview” miễn phí, vừa được xem chỗ làm việc của quý vi kỹ-sư. Qua những kỳ “interview”, tôi thấy rằng những kiến-thức chuyên-môn thu-thập ở VN không giúp tôi đương-đầu với thực-tế. Tôi quyết định đi làm không lương cho một Hãng Kỹ-sư Cố-vấn tại Glendale. Nhờ vậy tôi học được nhiều, như biết trình-bày các bản vẽ, tính-toán các công-trình theo quy-luat ACI, AISC, ASME và nhất là tạo cho mình một niềm-tin khi đi “interview”. Phương-thức “đi làm không lương để đổi lấy kinh-nghiệm” đã được truyền dạy cho con tôi và cháu tôi, cả hai đều kiếm được “job” tốt.

Mùa hè 1980 là mùa tràn-ngập tin mừng. Tôi nhận được giấy báo đậu PE. Việc thi đậu của tôi trong một thời-gian 3 tháng đã là nguồn khích-lệ cho những AHCC muốn quay về nghề cũ. Đồng-thời, nhiều Hãng như Bechtel ở Norwalk, C.F. Braun ở Alhamбра, City of Glendale... đã offer việc cho tôi. Tôi chọn C.F. Braun vì tôi say mê structural hơn là mechanical, civil. Học thuộc lòng code là sở-trường của tôi, nên trong khi “interview” tôi tuân code để giám-khảo không còn thì giờ mà hỏi những câu hỏi khác. Thuộc code phải là những kỹ-sư có kinh-nghiệm đây mình! phải không các bạn? Hơn 2 năm tại Braun, tôi vừa làm vừa học những kỹ-thuật thiết-kế như dynamic design, hiện-tượng vortex v.v... hoàn-toàn xa lạ đối với tôi. Sau một năm học việc, tôi theo kịp những kỹ-sư đồng-nghiệp đã có nhiều năm kinh-nghiệm. Cuộc vui nào rồi cũng chóng tàn, tôi bị hãng cho nghỉ việc vào đầu năm 1983. Thấy tôi ra thở vào than, nhà tôi khuyên tôi đi New Orleans tìm việc. Tôi cũng muốn trở lại thăm New Orleans sau 20 năm xa cách.

New Orleans là thành-phố du-lịch được xếp vào hàng thứ tư của Hoa-kỳ. New Orleans có nhiều di-tích nhất như: 1/4 thành-phố là Old Town (French Quarter) xây cách đây khoảng 200 năm; cầu Pont Chartrain dài nhất thế-giới; cầu xe lửa Huey P. Long cao nhất thế-giới, Superdome, Convention Center rộng nhất và nhất là sea food, dù du-kháck có khó-tính đến đâu đều công-nhận

là tuyệt. Riêng đối với du-khách VN, đến New Orleans để tìm lại hình-ảnh quê-hương với chợ chồm hổm, với thôn nữ đang tát ánh trăng vàng đổ đi.

Số tôi lận-dận, kiếm hoài không ra việc tại New Orleans. Tôi đã dự-định đi Richland, Washington, nhưng may thay vào giờ chót, hãng E.P.G. cần một Structural Engineer, nên đã mướn tôi. Làm ở đây chừng 6 tháng, tôi nộp đơn xin vô City. Tôi cần một chỗ làm ổn-định để có thì-giờ lo nhiêu chuyện khác nữa:

Nghiên-cứu: Thẩm-thoát, tôi đã làm việc cho City được 13 năm. Department tôi có 8 chuyên-viên Việt. Hàng ngày chúng tôi gặp nhau trò chuyện, trao-dổi tin-tức cùng những kinh-nghiệm, dĩ-nhiên toàn bằng tiếng Việt; chỉ khi nào có mặt người Mỹ chúng tôi mới dùng tiếng Anh, tiếng Việt được coi như sinh-ngữ thứ hai trong việc điều-hành công-vụ. Đã có một thời, người Việt chiếm 3 trong số 4 Chief Engineer của Department. Ngoài công-việc thường-xuyên ở sở, tôi dành trọn thì-giờ vào việc nghiên-cứu, viết sách chuyên đề, kỹ-thuật làm đường ở Louisiana rất phù hợp với kỹ-thuật ổn-cố đất sinh thuộc đồng-bằng sông Cửu Long. Tôi yêu nghề dạy học (tôi bắt đầu đi dạy học từ năm đậu Tú-tài I), cũng như say-mê viết sách. Hồi còn ở quê nhà, tôi đã viết nhiều sách như kỹ-thuật làm đường sỏi đỏ, dự-án khả-thi cầu đường. Mỹ quốc với đầy-đủ sách vở tài-liệu, hội-nghị chuyên-đề như ACI, ASCI, ASME và phòng thí-nghiệm tối-tân đã cho tôi những cơ-hội bằng vàng trong việc nghiên-cứu, giảng dạy sau này.

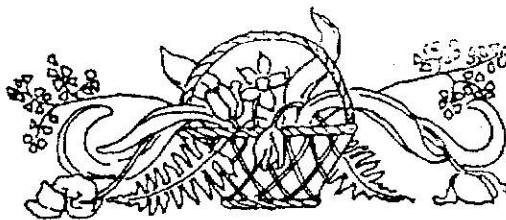
Sinh-hoạt cộng-đồng: Vì ý-thức được rằng sự đoàn-kết của hơn 2 triệu người Việt hải-ngoại tạo nên một sức mạnh, tôi dành tạm những ngày cuối tuần vào việc sinh-hoạt cộng-đồng như xây-dựng Hội Cử-tri Người Mỹ gốc Việt tại Louisiana, thành-lập Ban Đại-diện Cộng-đồng, tổ-chức những lớp luyện thi quốc-tịch Tô-chức cộng-đồng địa-phương được lớn mạnh như ngày nay là nhờ sự tiếp tay của một số AHCC.

Âm trà chưa sôi mà ngoảnh đi ngoảnh lại tôi đã ngoài 60 tuổi. Tôi phải kéo cày thêm 2 năm nữa mới đủ điều-kiện hưu-liếm. Nếu trời cho sống, tôi tiếp-tục con đường đã vạch ra V.N.Q.N. mà ông bạn Sôn-mết của tôi thường gọi đứa là con đường ba xàm ba láp. Nhưng định-mệnh đã an bài tôi không có cách nào làm khác hon. Tôi rất hài-lòng với những lối đi đã qua và rất tin-tưởng vào con đường sẽ tới.

Xuân Bính Tý

Thành Phố Ngọc Lân tại Louisiana

LÊ THÀNH TRINH

Khi còn nhỏ tôi rất ham xem hát bóng và một lần tôi đã được xem phim "Mardi Gras" do tài-tử Pat Boone đóng vai chính. Bối-cánh là ngày hội Mardi Gras tại thành-phố New Orleans ở bên Mỹ. Thuở ấy tôi chẳng biết gì về nước Mỹ, ngoài những kiến-thức địa-ly sơ-dẫn đã học tại trường Trung-học. Những cảnh đẹp ở New Orleans cũng như sự vui nhộn của các đám rước trong ngày hội Mardi Gras xem trong phim đã hấp-dẫn tôi và tôi ước-ao có dịp đến tại chỗ để tham-gia ngày hội này.

Gần 50 năm sau, số phận quái-ác đã đưa đẩy tôi đến New Orleans, không phải với tư-cách một khách du-lịch đi xem hội mà là một dân ti-nạn thất-nghiệp đi kiếm việc làm. Dù sao tôi cũng tự an-ủi là đã thực-hiện được điều mong-ước từ thuở xa xưa là đến thành-phố New Orleans ở Mỹ để tham-dự trực-tiếp ngày hội Mardi Gras.

Thành-phố New Orleans, được đồng-hương đặt tên lại là NGỌC-LÂN cho dễ đọc, là một trong những thành-phố có nhiều màu sắc tại Mỹ. Khi nước Mỹ mới bắt đầu thành-hình ở phía đông sông Mississippi thì một người thám-hiểm thuộc quốc-tịch Pháp là ông De La Salle đã từ vùng Ngũ Đại Hồ xuôi dòng sông Mississippi để tìm